

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V.20.486/2022/6.

A tanács tagjai:

Dr. Bartal Géza a tanács elnöke

Dr. Cseh Attila előadó bíró

Dr. Csesznok Judit Anna bíró

Dr. Puskás Péter bíró

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina bíró

A felperes:

felperes1

A felperes képviselője:

ügyvédi iroda (cím1, ügyintéző: dr. Filep Attila ügyvéd)

A II. rendű alperes:

alperes1

A II. rendű alperes képviselője:

ügyvédi iroda1 (cím2 ügyintéző: dr. Mayer M. Balázs ügyvéd)

A per tárgya:

Megtérítési igény

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

II. rendű alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.881/2021/7. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 66.P.20.372/2020/48-I. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 635.000 (hatszázharmincötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A cég2 (a továbbiakban: vámhatóság) utólagos ellenőrzést folytatott le a 2011. szeptember 23. és 2013. augusztus 1. közötti időszakban az Európai Unió kívüli országokból importált zöldség és gyümölcs áruknak az Európai Unióba való beérkezése után közösségi külső árutovábbítás eljárás keretében a cégl szolgálati helyre, városre való beszállítása tárgyában. A vámhatóság megállapította, hogy az árutovábbítási eljárásban az áruk és a hozzájuk kapcsolódó iratok elváltak egymástól, az eljárás lezárása és a szabadforgalomba bocsátási eljárás úgy történt meg, hogy az áruk fizikailag nem érkeztek meg a cég3 szolgálati helyére, azokat a fuvarozók a szállítási okmányokon egyértelműen megjelölt városi vámhivatal rendeltetési hely helyett városban pakolták le. Az iratokat eljuttatták városra a felperes munkavállalója által kezdeményezve az eljárás lezárását, annak ellenére, hogy tudomása volt arról, az árukat nem tudja vám elé állítani, csak a vámokmányokat nyújthatta be a hatóság részére.

[2] A vámhatóság határozataiban összesen 23 esetben kötelezett több személyt – mások mellett a felperest és a II. rendű alperest – vám és áfa egyetemleges megfizetésére. A marasztalási összegeket kizárólag a felperes fizette meg.

A kereseti kérelem és a II. rendű alperes védekezése

[3] A felperes keresetében az egyetemleges kötelezettség alapján általa kifizetett vám és áfa arányos része megtérítéseként 19.633.186 forint és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni a II. rendű alperest a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK rendelet (a továbbiakban: Vámkódex) 96. cikk (2) bekezdése, 213. cikke és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:30. § (1) bekezdése alapján.

[4] A II. alperes ellenkérelme a kereset elutasítását célozta. Vitatta, hogy megtérítési kötelezettsége állna fenn a felperessel szemben. Hangsúlyozta, hogy tevékenységi köre vámügynöki tevékenység, melynek keretében elsődlegesen vámkezelést nyújtott. Állította továbbá, hogy az érintett esetekkel összefüggésben magatartásának felróhatósága nem állapítható meg.

Az első- és másodfokú ítélet

[5] Az elsőfokú bíróság az ítéletében a kereset szerint marasztalta a II. rendű alperest.

[6] Határozata indokolásában a Vámkódex rendelkezéseire utalva kiemelte, hogy a II. rendű alperes és a felperes között polgári jogi jogviszony nem állt fenn, a II. rendű alperes a felperes adóssá válása esetére a kötelezettségeinek teljesítéséért kezességet nem vállalt, és ilyen rendelkezést a Vámkódex sem tartalmaz. A II. rendű alperes főkötelezett pozíciójából pedig nem mögöttes helytállási kötelezettség, hanem éppen adóssá válása következik, így a felperes teljesítésével a II. rendű alperes megtérítési kötelezettsége a kezességre hivatkozással nem szűnt meg.

[7] Az elsőfokú bíróság szerint a felperes és a II. rendű alperes között a polgári jogi jogviszonyt az keletkeztette, hogy a felperes a vámhatósági határozatokban rögzített teljes összeget megfizette, a felperesnek így a Ptk. 6:30. § (1) bekezdés szerint megtérítési igénye keletkezett az egyes vámhatósági határozatokban megjelölt további egyetemleges fizetésre kötelezett személyekkel, így a II. rendű alperessel szemben is. Önmagában a hatósági határozatokban megjelölt egyetemleges fizetési kötelezettség nem eredményezi azt, hogy a fizetési kötelezettséggel terhelt felek a saját polgári jogviszonyukban is automatikusan egyenlő arányban kötelesek viselni a kiszabott vámterhet. Rámutatott, hogy a Vámkódex nem

szabályozza az egyetemleges adósok belső jogviszonyát, arra a Ptk. rendelkezései irányadók. E körben az elsőfokú bíróság indokoltnak tartotta a felek magatartása, és annak felróhatósága vizsgálatát annak megállapításához, hogy milyen arányban kell viselniük a fizetési kötelezettséget.

[8] Rámutatott, hogy a II. rendű alperes kötelezettsége a Vámkódex 96. cikk (1) bekezdésén alapult, tevőleges magatartása abban állt, hogy a fuvarozó részére az árut rendelkezésre bocsátotta, a szükséges okmányokkal ellátta. A külső árutovábbítási eljárás azonban nem ezzel fejeződött be. Az árubemutatói kötelezettség a II. rendű alperest terhelte, akitől az elsőfokú bíróság megítélése szerint elvárható lett volna, hogy az árutovábbítási eljárás és a fuvarozás menetét az okmányok és az áru fuvarozó részére történt átadását követően is folyamatosan ellenőrizze annak érdekében, hogy saját árubemutatói kötelezettségének eleget tudjon tenni, melyre több lehetősége lett volna, azonban ezek közül egyet sem vett igénybe. Ez a mulasztás a Ptk. 1:4. § (2) bekezdése alapján felróható magatartásként értékelendő. Az ellenőrzés körében elkövetett mulasztásával a II. rendű alperes hozzájárult ahhoz, hogy a kérdéses árut a vámfelügyelet alól jogellenesen elvonták, emiatt a megtérítési kötelezettség alól nem mentesülhet. Mindezek alapján a Ptk. 6:30. § (1) bekezdésben rögzített főszabálytól való eltérést nem tartotta indokoltnak.

[9] A II. rendű alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján – részben eltérő indokolással – helybenhagyta.

[10] Elfogadta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, és – a jogellenesség/felróhatóság vizsgálatával kapcsolatban kifejtettek kivételével – az abból levont következtetéseit is.

[11] A jogerős ítélet indokolása szerint tény, hogy azoknak a nem közösségi áruk a szabad forgalomba hozatalával kapcsolatban, amelyekkel összefüggésben hozott határozataiban a vámhatóság vám és áfa egyetemleges megfizetésére kötelezte a felperest, a II. rendű alperest, valamint további személyeket, a felperes és a II. rendű alperes között nem volt jogviszony, azt közöttük a vámhatósági határozatok teremtették.

[12] A másodfokú bíróság helytállónak ítélte az elsőfokú bíróság álláspontját egyrészt abban a tekintetben, hogy a jelen polgári perben a vámhatósági határozatok és az abban foglalt megállapítások nem voltak felülbírálhatók, a Vámkódex rendelkezéseinek a vámhatóság által megállapított megszegése és így a jogellenesség kérdése nem volt vizsgálható, másrészt a II. rendű alperes kezeli, illetve mögöttes helytállási kötelezettséggel kapcsolatos hivatkozásainak alaptalanságát illetően.

[13] Kiemelte: olyan jogviszony hiányában, amely okot szolgáltatna a Ptk. 6:30. § (1) bekezdés első mondatának főszabályától való eltérésre, az említett rendelkezés értelmében az egyetemleges kötelezettek között egyenlően oszlik meg a felelősség. A felperes – mint aki az őt terhelő részt meghaladóan teljesített – ugyanezen rendelkezés második mondata alapján arányos megtérítést követelhet.

[14] Erre tekintettel alaptalannak tartotta a II. rendű alperes hivatkozását, miszerint a határozatok alapján keletkezett fizetési kötelezettség nem az ő, hanem a felperes alkalmazottjának a jogellenes és felróható magatartására vezethető vissza. A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy ennek a körülménynek csupán kárkötelelem fennállása esetén lenne ügydöntő jelentősége, azonban a felperes perbeli követelése nem kártérítésen, hanem a hatósági határozatnak – mások mellett – őt és a II. rendű alperest egyetemlegesen kötelező rendelkezésén alapul. A vámhatóság határozata szerinti fizetési kötelezettséget pedig a Vámkódex rendelkezései írták elő. A felperes a vámhatározat szerinti kötelezés teljesítésére

alapította a perbeli követelését, azaz nem ettől független (felelősségi) alapon kért marasztalást.

[15] Mindezekből következően a másodfokú bíróság szerint a II. rendű alperes a Ptk. 6:30. § (1) bekezdés főszabálya szerint köteles arányos teljesítésre a felperessel szemben. A felek közötti jogviszony hiányában a fentiekből az is következik, hogy nincs jelentősége a felróhatóságnak, ezért szükségtelen volt annak vizsgálata.

[16] A II. rendű alperes összecszerűséget érintő fellebbezési hivatkozásával összefüggésben a másodfokú bíróság rámutatott: mindazokban az eljárásokban, amelyekben öt személy egyetemleges kötelezésére került sor, a felperes a II. rendű alperestől a kifizetett összeg ötödét, azokban az eljárásokban, ahol négy személyt kötelezett egyetemlegesen a vámhatóság, ott egynegyed részben igényelhet megtérítést a II. rendű alperestől.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[17] A jogerős ítélet ellen a II. rendű alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezése és elsődlegesen a keresetet elutasító új határozat hozatala, másodlagosan a másodfokú, míg harmadlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása érdekében.

[18] Megsértett jogszabályhelyként

- a Vámkódex 92., 94., 96., 203. és 213. cikkei,
- a Ptk. 1:1. §-át, 1:2. §-át, 1:4. §-át, 3:48. § (3) bekezdését, 6:1. § (1) bekezdését, 6:2. § (1) és (3) bekezdését, 6:3. § a) és c) pontját, 6:30. §-át, valamint
- a Pp. 80. §-át, 82. §-át, 191. §-át, 192. §-át, és
- a Pp. 142. § (2) bekezdésére tekintettel az Európai Parlament és a Tanács 1393/2006/EU rendelete 4., 5. és 8. cikkei jelölte meg.

[19] A II. rendű alperes elsődlegesen a peres felek közötti magánjogi jogviszony létét vitatta. E körben hangsúlyozta, hogy a vámhatározatok „kifelé”, a jogosulttal szembeni kötelezettség körében keletkeztettek egyetemlegességet az adósok között, míg egymás közötti (belső) jogviszonyukban nem. A közigazgatási szerv felé felperes által történt teljesítéssel azonban a tartozás, ezzel a közigazgatási jogviszony megszűnt. A Ptk. 6:1. § (1) bekezdésére, 6:2. § (1) bekezdésére és 6:3. § a) pontjára utalva kifejtette, hogy hatósági határozatból csak akkor keletkezik kötelelem, ha azt az adott jogi aktus így rendeli, meghatározva a kötelelem lényeges elemeit: alanyait és tárgyát. A jogerős ítéletben foglaltak szerint az adósok között kötelmi jogviszonyt létrehozó vámhatározatok azonban csak közjogi kötelezést tartalmaznak, az adósok egymás közötti, mellérendelt viszonyában viszont semmilyen relatív szerkezetű jogviszonyt nem keletkeztettek. A felperes teljesítésével megszűnt vámtartozást illetően így – polgári jogi kötelelem hiányában – a felperes a Ptk. 6:30. §-a alapján megtérítési igényt alappal nem érvényesíthetett vele szemben.

[20] Ezzel ellentétes álláspont esetére előadta, hogy akár a vámhatósági határozatok, akár a felperesi teljesítés hozott volna létre polgári jogi jogviszonyt a peres felek között, úgy téves a másodfokú bíróság jogerős ítéletben foglalt álláspontja a tekintetben, hogy a Ptk. 6:30. § (1) bekezdés első mondatának főszabályától való eltérésre nincs ok, ezért egyenlően oszlik meg közöttük a fizetési kötelezettség. Kiemelte, ilyen esetben a kötelezettek közötti alapjogviszony az irányadó, mely szerinte magatartásuk felróhatóságának vizsgálatát jelenti a Vámkódex hivatkozott cikkei, valamint a Ptk. 1:4. §-a alapján, az elsőfokú bíróság okfejtésével egyezően.

[21] A fentiekből kiindulva a II. rendű alperes arra is hivatkozott, hogy az eljáró bíróságoknak a peres felek viszonyában tisztázniuk kellett volna a jogellenesség (jogsértés), a felelősség, és felróhatóság kérdéseit és ezzel összefüggésben a Vámkódex rendszerében a

főkötelezetti-vámadósi minőséget. Fenntartotta a saját „mögöttes” felelősségére és ebből eredő mentesülésére, valamint felróhatósága hiányára vonatkozóan korábban előadottakat. Utóbbi körben sérelmezte a törvényes képviselője személyes meghallgatására tett indítványának mellőzését, mellyel összefüggésben álláspontja szerint a Pp. 191. és 192. §-ában foglaltak a perkoncentráció elve mellett is lehetőséget adtak volna a perfelvételi tárgyalás emiatt történő elhalasztására.

[22] A felperesi követelés összepszerűségével összefüggésben a II. rendű alperes a Ptk. 6:3. § c) pontjára és 3:48. § (3) bekezdésére utalva kifejtette, hogy szerinte a vámhatározatoknak az adósok körének azonosítására vonatkozó rendelkezései relevánsak. Így az a körülmény, hogy a megszűnése miatt az adóstársak közül „kiesett” cég4 céggel szemben a vámhatóság nem tudott, illetve nem kívánt igényt érvényesíteni, nem jelentheti a többi adóstárs helytállási kötelezettségének megnövekedését, a vele szemben fennálló követelések a jogi személy jogutód nélküli megszűnésére vonatkozó szabályok szerint volt tagjaival szemben (lennének) érvényesíthetők.

[23] A perköltség körében tévesnek és a Pp. 80. §-át, 82. §-át, valamint a Pp. 142. § (2) bekezdésére tekintettel az Európai Parlament és a Tanács 1393/2006/EU rendelet 4., 5. és 8. cikkeit sértőnek tartotta a II. rendű alperes, hogy az elsőfokú bíróság felhívta a felperest a jelentős terjedelmű mellékletek fordítására, amivel kapcsolatos iratmásolási és fordítási díjat reá terhelte.

[24] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme elsődlegesen a jogerős ítélet helybenhagyását, másodlagosan annak esetleges hatályon kívül helyezése esetén az elsőfokú ítélet helybenhagyását célozta, felülvizsgálati eljárási költségeinek a csatolt megállapodás szerinti megállapítása mellett.

A Kúria döntése és jogi indokai

[25] A felülvizsgálati kérelem tartalmára tekintettel a Kúria elsődlegesen a felülvizsgálati eljárás jogi természetére és kereteire mutat rá az alábbiak szerint.

[26] A felülvizsgálati eljárás nem a per folytatása, hanem szigorú eljárási szabályok szerinti rendkívüli perorvoslat; tárgya a jogerős ítélet [Pp. 406. § (1) bekezdés], amelynek jogszabálysértő voltát a Kúria kizárólag a Pp. 413. § (1) bekezdésében előírt tartalmi követelményeknek teljes mértékben megfelelő felülvizsgálati kérelem esetén vizsgálhatja.

[27] A fentieknek a II. rendű alperes felülvizsgálati kérelme szempontjából annyiban volt jelentősége, hogy a felülvizsgálati kérelemben pusztán a korábbi beadványokra történt visszautalások nem, míg a Ptk. egyes alapelvi rendelkezéseire való hivatkozások, csak abban az esetben voltak vizsgálhatók, amelyek azok egyes konkrét jogszabályi rendelkezések megsértésével voltak összekapcsolhatóak.

[28] A fenti felülvizsgálati korlátokat is figyelembevéve a Kúria a felülvizsgálat eredményeként azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt és érdemben vizsgálható okokból nem jogszabálysértő, ezért a felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[29] Téves a II. rendű alperes jogi álláspontja a peres felek közötti polgári jogi (magánjogi) jogviszony hiányát illetően. E körben a Kúria az alábbiakat emeli ki.

[30] Az eljárt bíróságok helytállóan indultak ki abból, hogy a felperes és a II. rendű alperes – továbbá a perben nem érintett, de a vámhatározatokban egyetemleges adótársakként marasztalt további személyek – eredetileg egy közjogi folyamat egymástól polgári jogi értelemben független alanyai voltak. Közöttük polgári jogi (magánjogi), azon belül kötelmi jogviszonyt – amint arra a másodfokú bíróság is helyesen mutatott rá jogerős ítéletének [10]

pontjában – a vámhatósági határozatok keletkeztettek, amikor a vámhivatal egyetemleges fizetési kötelezettségüket állapította meg. Ez a kötelezettség kétirányú volt.

[31] Egyrésről közjogi értelemben, a Vámkódex 213. cikke alapján a vámtartozás tekintetében teremtett egyetemleges fizetési kötelezettséget a határozatokban kötelezettként érintett adósok között a jogosult irányában, az egyetemlegesség lényegéből következően azzal a következménnyel, hogy a vámhatóság a tartozás egésze kifizetését bármelyik adóstársától követelhetette.

[32] Másrésről az egymáshoz képest mellérendelt pozícióban lévő adóstársak között közjogi jogviszony nyilvánvalóan nem jött (nem jöhetett) létre, viszont egymás közötti relációjukban – ugyancsak az egyetemlegesség fogalmából, lényegéből fakadóan – beállt egy feltételes kötelezettség, ami az adóstársak vagyoni viszonyait érintette, így a Ptk. 1:1. § értelmében e törvény hatálya alá tartozó polgári jogi, azon belül kötelmi jogviszonynak minősül, figyelemmel a Ptk. 6:2. § (3) bekezdésének első mondatára, melynek értelmében kötelelem – egyebek mellett – hatósági határozatból akkor keletkezik, ha a hatósági határozat így rendelkezik, és a kötelezettet, a jogosultat és a szolgáltatást meghatározza. A Kúria rámutat: valamennyi vámhatósági határozat egyértelműen egyetemleges fizetési kötelezettséget írt elő az adóstársakra, konkrétan meghatározva őket mint kötelezetteket, továbbá a jogosult személyét és a szolgáltatást is. Erre tekintettel nem foghatott helyt a II. rendű alperes ezzel ellentétes felülvizsgálati hivatkozása.

[33] A vámhatározatokkal létrejött – a fentebb írtak szerint polgári kötelmi jogi és egymás közötti viszonyukban feltételes – egyetemleges kötelezettség a konkrét megtérítési igény fázisába akkor kerülhetett, amikor egyikük (az adott esetben a felperes) a saját kötelezettségét meghaladó szolgáltatást teljesített a jogosult irányában, melynek bekövetkeztéig az adóstársak egymás közötti jogviszonyában fennálló kötelezettség csak potenciális lehetőségként létezett. Ez következik nyelvtani értelmezés útján a Ptk. 6:30. § (1) bekezdése második mondatának feltételes módban történt megfogalmazásából: „Ha a kötelezett kötelezettségét meghaladó szolgáltatást teljesített a jogosultnak, a többi kötelezettől a követelésnek őket terhelő része erejéig az általa nyújtott többlétszolgáltatás megtérítését kérheti.”.

[34] Annak a mozzanatnak a bekövetkezésével és időpontjában, amikor a felperes a perbeli vámhatározatokban kirótt teljes fizetési kötelezettségnek a jogosult irányában egyedül tett eleget, a többi egyetemleges adóstárs addig csupán potenciálisan létező kötelezettsége esedékessé, és – az igény állapotába kerülve – a felperes részéről ekként érvényesíthetővé vált.

[35] Nem helytálló a II. rendű alperesnek a Ptk. 6:30. § (1) bekezdés első mondatával kapcsolatos, a megtérítési arányra vonatkozó érvelése sem. Az egyetemleges adóstársakat az e jogszabályhely főszabálya szerint egymás között egyenlő arányban terhelő helytállási kötelezettségtől való eltérésre ugyanis csak akkor van lehetőség, ha jogviszonyukból más következik.

[36] A nem vitatott, így a felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás szerint a peres felek – és perben nem állt további egyetemleges adóstársaik – között a vámhatározatok meghozatala előtt jogviszony nem volt, nem létező jogviszonyból pedig nem következhet a főszabálytól eltérő arányú fizetési (helytállási) kötelezettség. A Kúria kitér arra, a főszabály szerinti egyenlő arányú kötelezettségtől való eltérésre a felek között fennálló polgári jogi (alap) jogviszony jellemzői alapján lehet mód: így például közös tulajdonban lévő dolog tulajdonostársait érintő egyetemleges kötelezettség tulajdonuk arányában (Ptk. 5:75. §) terheli őket; deliktualis kártérítési felelősség körében a többiek közös károkozása esetén a károkozók egymás között magatartásuk felróhatósága arányában, ha ez nem állapítható meg, közrehatásuk arányában viselik a kárt, és ha ez utóbbit sem lehet megállapítani, akkor áll fenn egyenlő arányban a kötelezettségük [Ptk. 6:524. § (3) bekezdés]. A Kúria rámutat, hogy a II.

rendű alperes – és az elsőfokú bíróság – az utóbbihoz, a többek közös károkozásához hasonló logika mentén tartotta szükségesnek az adósok egymás közötti viszonyában felróhatóságuk vizsgálatát, amelyre azonban az adott ügy tényállása mellett – miután nem harmadik félnek okozott kár megtérítéséről volt szó – nem volt jogszabályi lehetőség.

[37] A II. rendű alperes alaptalanul hivatkozott az összegaszerűség körében a határozatok egy részében adóstársként nem kötelezett cég⁴ cég figyelembevételére, tekintettel arra, hogy a megtérítési igény összege szempontjából a vámhatározatok kötelezést megállapító rendelkező részei a relevánsak. Azon határozatokban, amelyekben a fenti céget adóstársként marasztalta a vámhatóság, az ő személye is figyelembe veendő az egyenlő arányú megtérítés konkrét összege meghatározásakor, ellenben azon határozatokban, amelyekben adóstársként a vámhatóság nem kötelezte – azaz egyetemleges fizetési kötelezettséget személyét érintően nem hozott létre –, nyilvánvalóan nem volt figyelembe vehető.

[38] Ugyancsak alaptalanul kifogásolta a II. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében a perköltség keretében a másolási és fordítási költségek felmerültét és reá terhelését. Az elsőfokú iratok között 15. sorszámon fellelhető egyértelmű postai kézbesítési visszajelzés szerint ugyanis – amint azt a másodfokú bíróság ugyancsak helytállóan rögzítette jogerős ítéletének [16] pontjában –, a II. rendű alperes a használt nyelv miatt tagadta meg az elsőfokú bíróság által kézbesíteni rendelt iratok átvételét. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül, helyesen járt el, amikor az érintett iratokat lefordíttatta, és az említett költségeket – mint a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült költségeket – a Pp. 80. §-a alapján perköltségnek tekintette, és annak megfizetésére a perköltségviselés általános szabályairól szóló Pp. 82. § (1) bekezdése alapján, a Pp. 83. § (1) bekezdésének megfelelően a II. rendű alperest kötelezte.

[39] A kifejtettekre figyelemmel a Kúria a nem jogszabálysértő jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[40] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a II. rendű alperes kérelmére, a Pp. 405. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyaláson bírálta el.

[41] A II. rendű alperes felülvizsgálati kérelme eredménytelennek bizonyult, ezért a Pp. 405. § (1) bekezdése és 364. §-a alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése szerint köteles a felperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, amelynek összegét a felülvizsgálati pertárgyértékre és a felperesi jogi képviselő által a felülvizsgálati eljárásban kifejtett jogi tevékenységre is tekintettel a Kúria a csatolt költségfelszámítás és ahhoz mellékelte megbízási szerződés alapulvételével, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján reális mértékűnek elfogadva határozta meg.

[42] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

2013. évi V. törvény (Ptk.) 1:1. §, 6:2. § (3) bekezdés, 6:30. § (1) bekezdés

2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 80. §, 82. § (1) bekezdés, 83. § (1) bekezdés

A döntés elvi tartalma

[43] A jogosult irányában egyetemleges fizetésre kötelező vámhatósági (hatósági) határozat az egymáshoz képest mellérendelt pozícióban lévő adóstársak egymás közötti relációjában – az egyetemlegesség fogalmából, lényegéből fakadóan – polgári (kötelmi) jogi jogviszonyt keletkeztet.

Annak a mozzanatnak a bekövetkezésével és időpontjában, amikor az egyik adóstárs a saját kötelezettségét meghaladóan, a vámhatározatban kirótt teljes fizetési kötelezettségnek egyedül tesz eleget a jogosult irányában, többletteljesítése tekintetében a többi egyetemleges

adóstårs addig csupán potenciálisan létező megtérítési kötelezettsége esedékessé, és – az igény állapotába kerülve – a felperes részéről ekként érvényesíthetővé válik.

Budapest, 2023. január 18.

Dr. Bartal Géza s.k. a tanács elnöke, Dr. Cseh Attila s.k. előadó bíró, Dr. Csesznok Judit Anna s.k. bíró, Dr. Puskás Péter s.k. bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró